

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas IV. Quadragesimæ

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

que ad similem heroicam resignationem animabat. O quam grata & pretiosa est in oculis Dei tam heroica in re tam ardua resignatio!

III. Die illucescente lacrymis exhausta, & flammis amoris succensa pia Mater, comitantibus alijs pijs Mulieribus, in urbem perrexit, ardentissimè desiderans cum dilecto filio suo, vinculis constringi, probris obrui, tormentis subijci, morte affici: aut, si id non liceret, acutissimo saltem compassionis gladio simulcum illo transfigi, medullitus illud Sponsæ ingemians: *Surgam, & circuibō civitatem, per vicos & plateas, quæram quem diligit anima mea* Quantò id re ipsa præstitit affectu?

Cant. 3.

Dominica IV. Quadragesimæ.

De multiplicatione s. Panum.

Ioan. 6.

Hebdom.
Quadragesimæ.

I.

I. Iesus cum discipulis subiens in montem, & subleuatis oculis videns turbam magnam sequentem, misericordia motus de ijs in deserto reficiendis cum discipulis cōsultat. Quarta

ta misericordia Domini tam solliciti de corporibus, se ex amore sequentiū, alimento corporeo reficiendis, quanto maior de eorundem mentibus pane cœlesti saginandis? O quam paratus est animis nostris in vitam æternam alendis abundantiam cœlestium illustrationum, impulsuum, auxiliorum supeditare, imò seipsum fontem omnis gratiæ communicare? O quam avidè desiderat nos secum in montem propriæ perfectionis conscendere, & nihilominus in proximorum salutem impensè incumbere? O quoties te sic respexit, sic te refecit, sic ad indefessum propriæ & alienæ perfectionis studium extimulavit! quando tandem seridè te illi gratam exhibebis, ardentè redamando, constanter in spiritu proficere, aliosque ad idem excitare conando?

II. Gratijs actis quinq; panes hordeaceos, & duos pisces quinq; millibus hominum in fœno discumbentibus distribuit. quanto reuerentiæ, gratitudinis, deuotionis erga Patrem, quanto misericordiæ, liberalitatis, charitatis erga homines excessu id præstiterit, quam ardenti desiderio seipsum panem uinum sub

specie panis in edulium, assumque in
 veru crucis in pretium, insuper in cœ-
 lo in præmium ijs impertiendi? O
 quantum excedit omnes spes nostras
 infinita eius erga confidentes in se be-
 nignitas? Stupenda erga omnes sincerè
 diuinam gloriam, suamque salutem
 quærentes in exiguis eorum pijs desi-
 derijs conatibusque remunerandis li-
 beralitas? Qua ergo reuerentia, deuo-
 tione, gratitudine, desiderio ad SS.
 Synaxin anhelandum? quanta fiducia
 sincerè Deum quærentibus, & facien-
 tibus, quod in se est, in diuinæ prou-
 dentia sinu quiescendum?

III. Collegerunt 12. cophinos frag-
 mentorum: omnibus admirantibus
 hoc signum, ideoque eum Regem fa-
 cere tentantibus, fugit in montem so-
 lus. En quo pacto bona nobis à Deo
 concessa siue temporalia, siue spiri-
 tualia, si ex charitate cum proximis
 communicentur, non minuuntur, sed
 augeantur, & non solum copiosè in
 altera, sed in hac etiam vita compen-
 sentur. Quanto ergo feruore operibus
 misericordiæ corporalibus & spiritua-
 libus frequentandis insistendum?
 Quàm liberaliter dona naturæ & gra-
 tiæ nobis diuinitus concessa in utilita-
 tem

tem & salutem proximorum impendenda tanto cum fœnore meritorum? Quam iure in Christo nobis contemptus dignitatum, & honorum, amor verò crucis & opprobriorum, imitandus, cum is quæsitus ad gloriam regni fugerit, quæsitus ad ignominiam crucis spontè sese obtulerit?

De accusatione Christi apud Pilatum. II.
Matth. 26. Ioan. 19.

I. **M**ANÈ factò Iesus ab vniuerso concilio Principum, Sacerdotum & Seniorum populi vincetus, ductus est ad Pilatum præsidem iudicandus & condemnandus, vt olim Samson ligatus traditus est à Iudæis in manus Philistæorum. *Iud. 15.* Quâ animi demissione, qua commiseratione, qua modestia filius Dei, constitutus à Patre Iudex viuorum & mortuorum, cui *manifesta erant abscondita cordium, corâ Iob. 19.* quo curuantur, qui portant orbem, finit se ignominiosè trahi per plateas, quas toties pertransierat benefaciendo, & sanando oppressos à diabolo, ad tribunal Iudicis gentilis. à quo sciebat se iniuste volâtati suorû hostium tradendum,

dum, ne nos traderemur principibus tenebrarum æternum cruciandi? Compassio, modestia & æquanimitas in ferendis iniurijs.

- Zach. 11.** II. Iudas pœnitentia ductus videns Christum gentibus traditum retulit principibus Sacerdotum triginta argenteos (vti prædixit Zacharias. *Tuli triginta argenteos & proieci eos in domum Domini:* (dicens: *Peccaui tradens sanguinem iustum,* & abiens laqueo se suspendit, vti alter Achitophel prius consiliarius, deinde proditor regis Davidis. Quam verè in eo completum illud Ecclesiastici: *Cor durum habebit malè in nouissimo,* & *qui amat periculum, in illo peribit.* Et: *Dilexit maledictionem & veniet ei; & noluit benedictionem, & elongabitur ab eo, & induit maledictionem sicut vestimentum.* Quam meritò hæc omnia præuidens Christus cum gemitu illi prædixerat. *Bonum erat ei, si natu non fuisset homo ille.* En quò vsq; inordinata cupiditas pecuniæ, vindictæ, & quæuis alia initio non repressa progreditur? quomodo sensim cor indurat, demumque in barathrum desperationis præcipitat. Quam verè ingratitude iuxta D. Bern. *Inimica est anima, exinanitio meritorum, virtutum dispersio,* bene-
- Ecc. 3.**
- Psal. 108.**
- Serm. 52. in Cant.**

beneficiorum perditio, ventus urens, siccat
sibi fontem pietatis, rorem misericordiae,
fluenta gratia. Horror ingritudinis,
 matura & seria mortificatio passio-
 num & cupiditatum.

III. Accusatur coram Pilato calum-
 niosè, vti Daniel à principibus Persa- *Dan. 6.*
 rum coram Dario, primùm, generatim
 tanquam malefactor, deinde specia-
 tim, tanquam seductor populi; prohi-
 bens tributa dari Cæsari; affectator
 regni: qui aduertens ex inuidia priora
 duo falsò in illum conficta; de tertio,
 an verè rex sit Iudæorum, Iesum in-
 terrogat: cui respondet se verè regem
 esse, sed regnum suum non esse de
 hoc mundo. pluribus deinde ad in-
 stantiam Iudæorum interrogatus, ni-
 hil respondit, mirante vehementer
 præside. En quàm mansuetè tot falsas
 calumnias sustinere dignatur, ne nos
 ob veras culpas æternùm damnare co-
 gatur? Et quidem quàm internâ humili-
 tate, commiseratione, quàm externâ
 vultus serenitate, & constantia, vt no-
 bis præberet exemplum patientiæ,
 imitandiq; gratiam impetraret? Quam
 auidè, vt nos à morte æterna liberet,
 ad mortem temporalem properat, vt
 ne verbo quidem pro sui defensione
 allato, eam prorogare curet? *De*

III: *De illusione Christi apud Herodem.*
Luc. 23.

I. **I**esus à Pilato innocens pronun-
tius, cum nihilominus con-
stanter à Principibus sacerdotum &
senioribus accusaretur, vt seditiosus,
quod commouisset populum, incipi-
ens à Galileâ vsque huc, audiens illum
Galilæum esse, subditum que Herodis
regis, ad illum accusatores remittit.
Atque ideò innocentissimus Domi-
nus, Angelorum gaudium, rursùm
magnâ cum ignominia tanquam ma-
lificus & hominum opprobrium per
plateas raptatur vinctus, non tam fu-
nibus & catenis, quam funiculis inef-
fabilis charitatis. Quàm eximios inte-
rim resignationis, amoris, con-
miserationis affectus elicuerit? quam feruen-
tia desideria grauiora patiendi itera-
rit? quam luculentum externa mode-
stia, humilitatis, inuicta que patien-
tia specimen præbuerit?

Coloss. 2. **I**I. Ab Herode interrogatus multis
curiosis sermonibus, cum nihil respõ-
deret, velut stultus ab eo, eiusque ex-
ercitu spernitur & exhibetur. En vt
increa-

increate sapientia, fons omnis sapientia creatæ, splendor gloriæ & figura substantiæ Patris, in quo absconditi sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ, a stultissimis & vilissimis filiis hominum permittit se, non solum velut Samaritanum, Magum, voracem, vinosum, seditiosum, superbum, ambitiosum, blasphemum vocari, & traduci, sed nunc insuper, ceu stultum illudi, & subsannari: idque ex gratuito erga nos tam ingratos amore, ut nostram superbiam sic expiaret, ut nos exemplo suo veram despicientiam sui doceret, gratiamque ad id necessariam obtineret. Compassio, contemptus sui.

III. Remittitur veste alba indutus ab Herode ad Pilatum. En ut rex gloriæ, quem laudant Angeli, adorant Dominationes, tremunt potestates, à vilissimis mancipijs, à sceleratissimis Sathanæ ministris, velut fatuus exploditur, pugnis, calcibus, verberibus è palatio extruditur, (viti olim David ab Achis rege Geth, aulicisque spreus, & pro stulto habitus fuit) per celebriores viribus plateas raptatur, omnibus passim subsannandus, cachinnis, conuitijsque laceffendus, luto, saxis, sordi-

1. Reg. 25.

fordibusque petendus, & conspurcandus proponitur. Quæ opprobria & scommata vniuersa, quanta animi vultusque serenitate, quanta modestia, & patientia excipit? quot suspirijs incensissimis plura amore nostri, vt ab æterno nos eripiat opprobrio, sustinere appetit, illusoribus suis condoleat, ijs æternam gloriam in vicem exoptat? Et tu necdum capis illud Apostoli: *Si quis inter vos videatur sapiens esse, in hoc saeculo, stultus fiat, vt sit sapiens.* Et illud: *Excamus ad eum extra castra improperium eius portantes.* Contemptus sui, tolerantia confusionis,

I V.

De Christo Barraba postposito.

Matth. 27. Luc. 23.

I. Sic delusus, sic irrisus instar fatui supremus rex hominum & Angelorum, infinito honore dignissimus, remissus ab Herode ad Pilatum, ne vnum quidem ex omni gente suâ, tot à se beneficijs & priuilegijs ornatâ, reperit innocentia suâ propugnato-rem, vt Pilatus gentilis, quantumuis impius, misericordiâ motus, eius patrocinium suscipere cogatur: qui eum liberare conatur, innocentiam eius fu-
rioso

rioso populo primùm proponendo, deinde, optionem concedendo, vt pro consuetudine festi, vel ipsum, vel Barrabam homicidam & seditiosum hominem dimitti postularent, nil dubitans, quin tam nefario latroni Christus esset ab ijs præferendus. En vt agnus innocentissimus in medio luporū ab omnibus desertus, non de sua iniuria & perditione, sed de illorum, omniumque nostrum malitia, æternaque damnatione sollicitus, non ijs indignatur, sed intimè compatitur: patronum eorum apud Patrem fidelissimū agit, veniam deprecando; & satisfactionem pro ipsis superabundantem repræsentat, se ad mortem crucis vltro offerendo! Compassio, amor inimicorum, liberalitas erga ingratos.

II. Proponente Pilato Iudæis, quem vellent sibi è duobus dimitti, Iesum, an Barrabam? conceitati à Principibus, & Senioribus populi omnes vnanimi ore acclamauerūt. *Tolle hunc & dimitte nobis Barrabā.* O stulta & peruersa cæcorum Iudæorum iudicia, quàm verè compleuerunt illud Ieremię: *Et eligent Ier. 8. magis mortē quā vitam omnes, qui residui fuerunt, de cognatione hac pessima.* quàm cæcè, quam insipienter, quam impru-

pru-

prudenter imitantur hos tot peccatores, qui, quoties lethaliter peccant, temporale apparens bonum, aeterno & vero bono; mortem aeternamque miseriam, vitæ aeternæque gloriæ: creaturam creatori; diabolum Christo præferre non erubescunt? Quanta illa fuit Christi innocentissimi, primogeniti Electorum, filij altissimi iniuria! quanta sanctitatis, gloriæ, existimationis eiusdem depressio, verisimè dicere posset: *Vermis sum, & non homo, opprobrium hominum & abiectio plebis?* Quam heroicis interim actus frequentant intimæ humilitatis, intuendo nihilum naturæ suæ humanæ per se præcisè spectatæ, nisi per assumptionem sic euecta, & tot privilegijs & gratijs ornata fuisset, se infra omnes deprimendo, deprimique gaudendo? Quam incensos affectus commiserationis erga illos sic infatuatos, omnesque peccatores, eorum interitum præuidendo & auertere optando? quot heroica desideria elicuerit grauiores confusiones contumeliasque perferendi, idque, vt nostram superbiam sua humilitate dilueret; exemplum imitandi præberet. Suspice hanc tantam eius dignationem, gratias age, imitari statue.

III. Pilatus obstupescens replicat: *Quid ergo faciam Iesu, qui dicitur Christus?* Dicunt omnes: *Crucifige, crucifige eum.* Quomodo vox illa, instar gladij ancipitis transfixerit cor amore salutis eorum flagrantissimum benedicti Salvatoris, intuentis tam horrendum ijs, ob tantam ingratitude & crudelitatem imminens tam temporale, quam æternum exitium? quam promptè denudè se æterno Patri ad contumeliosissimam mortem obtulerit. etiam pro ijs ipsis, qui tunc clamabant, crucifige eum? Compassio, amor crucis, iniuriarum, contumeliarum amore crucifixi, zelus animarum.

De flagellatione Christi. Matth. 27.

V.

Ioan. 19.

I. Pilatus protestatus Iesum innocentem, nihilominus, ut satisfaceret furori Iudæorum, postulantium, ut crucifigeretur, addixit illum diræ, & probrosæ flagellationi, inquit: *Nullam causam mortis inuenio in eo, corripiam ergo illum. & dimittam.* Quam iniustam, ignominiosam, & crudelem sententiam, non tam ex ore iniqui Iudi-

Luc. 23.

Psal. 37.

Psa. 68.

Iudicis, quàm de manu æterni Patris, quantâ animi æquitate, alacritate, gaudio, exceperit obedientissimus filius, vltro se ad feruile illud, & crudele supplicium offerens: *Ego autem in flagella paratus sum. Et: qua non rapui, exsoluam?* Gratitude, zelus imitandi in perfecta resignatione.

II. Castissimus virginis filius, qui cœlum vestit syderibus, terram floribus, qui portat omnia verbo virtutis suæ, & tribus digitis appendit molem terræ, suis vestibus ab impijs licitoribus inhumanissimè spoliatur, sicque denudatus, brachijs in altum porrectis, columnæ dirissimè alligatur, quanta cum confusione animarum castarum sponsi verecundissimi, & virginei pudoris zelosissimi? quanto cum desiderio restituendi nobis in hac vita stolam innocentiae, baptisimatis & gratiæ, quam sine pudore, heu quoties exuimus, abijcimus, deturpamus! Et in futurâ beatæ immortalitatis & gloriæ, quam tam temerè flocci pendimus, perdimus, conculcamos? Comparsio, compunctio.

III. A crudelissimis, sceleratissimisque tenebrionibus dirissimè flagellatur, excoriatur, dilaniatur vnigenitus Dei,

Dei , & Virginis filius , tenerimus quoad corporis temperamentum; speciosissimus formâ præ filijs hominum; beatissimus quoad animam; gloriosissimus quoad nominis, & generis claritatem. Quomodo tam durum spectaculum attoniti obstupuerint , & exhorruerint cœlites , cum viderent Dominum à seruis, creatorem à creaturis, Deum infinitæ maiestatis, à vilissimis terræ vermiculis , tam impiè, direque flagellari ? Quis magnitudinem doloris agnelli immaculatissimi sic excarnificati mensurare aut æstimare queat: fuit is sanè , 1. Latissimus, utpote, per totum corpus diffusus , & quidem à tot diuersis lictoribus , tot plagis quinque millenis, & amplius, ut quidam volunt , toties renouatus, iuxta illud: *A planta pedis, usque ad verticem capitis non erat in eo sanitas.* 2. Intensissimus , ob tenerimam corporis iam ante sudore sanguineo, totiusque elapsæ noctis exagitatione planè exhausti, complexionè; sensusque tactus viuacitatem: ob verberum triplicibus instrumentis, secundum nonnullos, spinosis virgis , duratis neruis, fereisque catenis inflictorum atrocitatem: ob tortorum præsidis iussu , Iudæorum nutu, diaboli im-

im-

impulsu instigatorum, absque vlla misericordia sæuentium immanitatem; ob implacabilis odij Iudæorum sanguinem suum sitientium enormitatem. 3. longissimus, tum ob durationem eius vsque ad mortem, tum ob iugem eiusdem totâ virâ præuisionem. 4. profundissimus, seu incomprehensibilis, quod diuinissimo corpori eius infligeretur, qui, & qua homo, beatifico gaudio, ex diuinâ essentiâ clarè visâ, eminentissimè semper quoad animam frueretur, & qua Deus, eadem infinita & incomprehensibili beatitudine cum Patre & Sancto Spiritu potiretur. Hos tantos dolores mitissimus agnus sic excoxiatus, & dilaniatus, quam forti constantique animo tulerit, vt nec lacrymam, nec precem fuderit, sed modesta fronte sereno ore, vultu tranquillo inter tantam carnificum lanienam, absque vlllo gemitu constans inuictusque durarit? quot interim diuinissimos actus zeli gloriæ Patris & humanæ salutis, compassionis, aliosque, more suo, frequentarit? O quantus excessus immensi Saluatoris nostri erga nos amoris, cui non poterant tota tortoribus, nec tam atroces infligi cruciatus, quin plures, & atrociores

ciore amore nostri tolerare gestiret! idque vt sic plenius peccata nostra, tot & tam horrenda, maximè lasciuia carnis commissa, in virginea carne sua expiaret; eorum grauitatem nobis ob oculos constitueret; ad spontaneas pœnitentias, & corporis afflictiones assumendas, ad flagella omnia vnde- cunque veniant, de manu diuinæ iustitiæ & misericordiæ patienter excipienda animaret; copiosaque gratiæ auxilia nobis ad hæc præstanda necessaria tanta sanguinis sui profusione compararet. Tantus excessus amoris, patientiæ, fortitudinis, quantum à nobis exigit excessum compassionis, compunctiōnis, gratitudinis, amoris, & omnimodæ ad ardua & aspera quæque resignationis?

De Coronatione Christi. Matth. 27.

VI.

Ioan. 19.

I. **V**ix mitissimus Iesus à columna solutus, in proprio natans cruore, præ verecundia vestes suas resumpserat, cum ecce carnifices absque dubio instinctu Dæmonis tam inuictæ Christi patientiæ inuidentis nouam in
co

eo inauditamq; & probrosam simul & dolorosam aggrediuntur exercere carnificinam. Nam conuocata tota cohorte ad crudele spectaculum violenter illi vestes vulneratae iam carni agglutinatas extirpant, coram tanta impudentissimorum militum corona: eum rursus denudant, deinde chlamyde coccinea per ludibrium induunt. Quae omnia dilectus animarum nostrarum sponsus, candidus & rubicundus, electus ex millibus, prius albâ ab Herode, nunc rubicunda veste à Pilato circumdatus, quam inuicta tolerat patientia, quâ virginea verecundia, quâ diuina modestia? Compassio, imitatio Christi patientiæ, & modestiæ.

II. *Plectentes coronam de spinis, imposuerunt super caput eius. Et adederunt arundinem in dextra eius.* En, vt rex regum, & Dominus Dominantium, de quo dictum à Patre: *Et adorent eum omnes Angeli Dei:* nunc à sceleratissimis terræ filijs spineo diademate, purpurea lacernula, sceptro arundineo ornatus, tanquam vanus & personatus rex, insanus regni affectator propalam omnibus illudendus & subsannandus proponitur! O, quam ignominiosum simul & crudele fuit hoc ludibrii genus? ignomi-

miniosum, ob tantam vero & æterno regi hominum & Angelorum à tot vilissimis cacodæmonis mancipijs irrogatam contumeliam: crudele verò, ob maximum cruciatum acutissimarum spinarum, sacrum eius caput fodiantium, cerebrum penetrantium, totumque vultum eius cruentantium, quam auido nihilominus alacrique animo, quam sereno vultu hoc probrosum & horridum diadema rex noster, cuius regnum non est de hoc mundo, acceptavit amore nostri; vt sic superbiam nostram fastum supprimeret, & dilueret; ad veram nostri ipsorum despicientiam & opprobrij sui consortium alliceret; ad amplectendam in hac vita spineam coronam cum D. Catharina Senensi inuitaret; & in altera auream nobis tam inæstimabili tot opprobriorum & dolorum suorum pretio compararet. An non meritò omnes animæ piæ simul cum beatis spiritibus suspicere deberent tantam Regis & sponsi sui dignationem? condolere tantæ eius iniuriæ? redamare tantam eius bonitatem? imitari tantam mansuetudinem, modestiam, charitatem, sui contemptum, amorem opprobriorum pro amore dilecti sic illusi & contem-
pti?

pti? Optare, vt conformes fieri imagini eius, & cum ipso opprobrijs saturari mereantur? Quam enim verè Christianum non pudeat, sub spinis redimito capite esse membrum delicatum?

III. Sic per ludibrium regis institutum insignibus pijsimum Iesum impij Pilati & cacodæmonis satellites insuper submissis poplitibus ludionum ritu adorant, Regem Iudæorum salutant, simulque contumeliosè purulentis diuinum eius os sputis conspurcant, alapis gratiosam eius faciem cædunt, arundine sacrum verticem percutiunt, & spinarum aculeos altius eidem impingunt; quanto cum dolore & rubore pijsimi Saluatoris, præsertim coram tanta barbarorum hominum ad tam immane spectaculum applaudentium caterua? Quot ille interim commiserationis, humilitatis, charitatis actus exercuerit? quot ignita desideria grauiores calumnias acerbioresque cruciatus amore nostri patiendi elicuerit? Quam æquum ergò est, vt omnes ad spectaculum istud pijs gratisque animis conuolemus, cælesti illo celestimate excitati: *Egredimini filia Sion: & videte regem Salomonem in diademate quo coronauit eum Mater*

Cant. 3.

(ua:

sua: (ingrata Synagoga:) in die desponsationis illius, & in die letitia cordis illius: vt admiremur, veneremur, redamemus, & superexaltemus tantam amantissimi Sponsi nostri charitatem; imitemur tantam humilitatem, mansuetudinem, patiendi probra & tormenta auiditatem, scientes, quoniam si comparimur, & conglorificabimur.

*De productione Christi flagellati & VII.
spinis coronati coram populo.*

Ioan. 19.

I. **P**ilatus Iesum sic flagellis dilaniatum, spinea corona redimitum, & purpurâ lacernula semitectum producit foras, iterumque innocentem pronuntiatum, totum liuidum, luridum, sputis horridum, eruentumque populo ostentat, nihil dubitans, hoc saltem tristi spectaculo efferatos eorum animos mitigandos, sic exclamans: *Ecce homo*: quasi diceret: *Ecce, quem vos dicitis se facere filium Dei, esse affectatorem regni, videte, quod nullum in eo sit signum diuinitatis, & regis Maiestatis, quem sic deformatum aspicitis, vt vix speciem hominis*

Q

igno-

ignobilis & contempti retineat. Quāto rubore, quanto dolore sic deformatus, sic dilaniatus, sic illusus innocentissimus agnus rabidis obijcitur immanissimorum luporum dentibus & linguis mox deuorandus! quas interim amoris & commiserationis eiacularur flammis! quot, quā incensa salutis & perfectionis nostræ desideria? quam promptus est pro omnibus & singulis, non tantum illudi, sed & mori, qui dignatus est pro omnibus incarnari & nasci! quā cupidus est cuique electo ad eximiam gratiam & gloriam promouendo se totum impendere, vt iugiter videatur in aurem cordis ei insusurrare. *Ecce homo*, tam exoptatus, qui veni te languidum in piscinam sanguinis mei demittere, ad recuperandam animæ tuæ sanitatem. *Ecce homo*; qui cum in forma Dei essem, factus sum homo, vt tu diuinæ fieres consors nature, *Ecce homo*, qui pro te filio refractario corrigendo sic me amore tui deformari, tam dirè tractari permisi. *Ecce homo*, qui de cælo veni docere te regiam ad cælum crucis viam. *Ecce homo*, quem tibi Pater æternus donat, imò, qui & me ipsum tibi offero in pretium redemptionis, in pignus æ-

terre

Ioan. 5.

ternæ hereditatis. Quis hoc interno cordis auditu percipiens, profundeq; expendens, ad eum amandum imitandumque non accendatur?

II. At Pontifices, & ministri nihil hac miserabili Christi specie commoti clamabant, dicentes: *Crucifige, Crucifige eum*. Quam diu è implacabilis illa ludæorum rabies, virulentus ille clamor, stygius ille furor transixerit misericordissimum cor Saluatoris, tam avidè eorum salutem sitientis? quanto compassionis affectu suspirans & admirans dixerit: *Facta est mihi hereditas mea, quasi leo in sylva dedit contra me vocem.* Ier. 12.
Et, *Fily hominum, dentes eorum arma & sagitta, & lingua eorum gladius acutus.* Psal. 56.
Heu quoties Christo hodie, dum à quouis peccatore non tam ore, quam corde & facto ipso, *Crucifige eum*, acclamatur, cum toties peccato graui, voluntariè admissio filium Dei iustus crucifigere, & ostentati habere, eiusq; pretiosum sanguinem conculcare non vereatur? Compassio, horror peccati.

III. Pilatus rursus Iesum innocentem pronuntians respondit: *Accipite eum vos, & crucifigite, ego enim non inuenio in eo causam:* responderunt ei Iudæi: *Nos legem habemus, & secundum legem*

legem debet mori, quia filium Dei se fecit.

Dan. 6.

His auditis Pilatus de nouo Iesum
examinatum, innocentem repertum,
dimittere quærit, vti Darius Danie-

lem à Satrapis per inuidiam accusa-
tum liberare conatus est. Audiens ve-
ro: *si hunc dimittis, non es amicus Cesaris,*

Iac. 4.

timet momentaneam hominis grati-
am perdere, non timet æternam Dei

offensam incurrere. O quam verè *A-*
micitia huius mundi inimica est Dei.

Quicumque ergo voluerit amicus esse
sæculi, inimicus Dei constituitur. O

quoties peccatores Pilatum imitan-
tur, cum metu amittendi humani fa-

uoris, impias insanientis mundi leges
examussum seruare; sanctissima autem

diuini humanique iuris decreta pro-
terua fronte violare, & pessundare

non erubescunt! Compassio,

contemptus mundani

fauoris, fuga huma-

ni respectus.

(?)

Domi.